

Daltól hangos erdő, mező, berek,
Ahol járunk mi cserkészek.
Dalol a szív muzsikál a lélek,
Vele dalol a természet
Aki dalol, sose fárad el,
Aki felnéz, sose csügged el.
Mert a dalt ajkunkra a Jóisten adja,
Ő ad erőt a nagy harcra.

Dobog a föld lépéseink alatt,
Visszhangoznak a kőfalak.
Öreg házak közt ifjú cserkészek
Dacosan, keményen lépnek.
Nyisd ki, anyám az ablakodat,
Csókold meg a cserkész fiadat!
Szép Magyarországnak kicsi katonája,
Büszke szemmel nézhetsz rája.

Sötét lett már a menny,
elpihent a földön már minden,
Közel van mihozzánk az Isten.

Tábortűznél minden este száll az ének, száll a dal,
Száll a nóta, száll az ének százados, vén fák alatt.
Lassan elhamvad a tűz is, felhangzik a hű ima,
Miatyánk, ki vagy a mennyben,
légy velünk az éjszaka!

Étkezés előtt, után

A mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!
A mindennapi kenyérért hála néked, Isten!

Étkezés előtti ima

Jó hozzám az Úr, így köszönöm neki,
Hogy mindent ad, mi szükséges,
Táplál, éltet és szeret,
Mert jó hozzám az Úr.

Ez a nóta, nóta, nóta, nóta körbejár,
Ez a nóta, nóta mindenkire rátalál!
9-szer 3, 27, halljuk hát a-ét!

Ne aggodalmaskodjál, nézz Istenedre fel!
Ő felruház és táplál, rád gondot ő visel.
Dicső király, ég és a föld ura,
Szívünk tiéd, légy annak is ura! 11

Halljátok a lángok dalát?

Ki érti a tűznek szavát?
Fütytől, daltól hangos, mámoros az erdő,
Légy résen, cserkésző! 12

Szellő zúg távol, alszik a tábor.

Alszik a tábor, csak a tűz lángol.
Rakd meg, rakd meg, cserkészpajtás, azt a tüzet,
Isten tudja, mikor látunk megint ilyet.

Szellő zúgásnak fárad a hangja,
Kis falucskának szól a harangja.
Halkan, halkan szól a harang, bimm-bamm bimm-
bamm,
Lelkünk mélyén kél rá visszhang, bimm-bamm-
bimm-bamm .

Csendes este tábortűznél, cserkész ajkról száll a dal.
Ragyog a tűz lobog, lángol százados nagy fák alatt.
Lassan elhervad a tűz is, felcsendül a hű ima.
Miatyánk ki vagy a mennyekben, légy velünk az
éjszaka.

Közel már az idő, midőn vándorolni kell,
Vándorolni kell, ne felejts hát semmit el!
Künn az erdő mélyén kis patak,
ifjú.szívünkben mi jó, mi jó, mi jó,
Indul már a csapat, szedd a lábad szaporán,
légy mindig vidám, ha az erdő mélyén jársz!

Megjött már a fecskemadár, fészket rakott nálunk.
Hívogat már a napsugár, nagy táborba várunk!
Virág nyílik a hegyoldalon, nincs, nincs, nincs szebb
annál semmi,
Harsan a kúrtszó, cserkészpajtás, táborba kell menni!

Megérkezett a szerkocsi, jelentem alássan.
Hoztunk krumplit a kannában, tejet meg a zsákban.
Petróleum a kenyér mellett, liszt, liszt, liszt, vaj,
cukor, szóda,
Szög, zsír, lencse, lekvár, gyertya, mind egybe van
szórva.

Az én zubbonyomra tíz gomb van felvarrva.
Tíz gomb van felvarrva az én zubbonyomra.
Ha nincsen rajt' tíz gomb, nem az én zubbonyom,
Mert az én zubbonyomra tíz gomb van felvarrva!

Babám, az ajtót be ne lakatold
Éjféltájban, ha feljön már a hold!
Mert ha becsukod a', nem mehetek oda
Innya egy, kettő, három deci bort!

Az egri ménes mind szürke,
A cserkészislány mind büszke,
Büszkesége megvan, zubbonya csak egy van,
Az is a harmadikon van.
Büszkesége megvan, szoknyája csak egy van,
Az is a nagymosásban van. (ism.)

Nyáron virágzik a rózsá,
nyáron megyünk nagy táborba,
Bár csak már a télnek vége volna,
sej, hogy mehetnénk már a nagy táborba!

Nyáron virágzik a repe
Rajam van a világ nyelve
Száradkon el a repce levele
Hej, csak ne legyen rajtam a világ nyelve!

Nagy táborba indulnék, de nem bírja a vállam.
Mindent összepakoltam, amit csak találtam!
II:Hej, édes-kedves zsákocskám, én csak attól félek,
(Mitől te?)
Hogy összenyomsz, és kiszáll belőlem a lélek:) (2.:
szusssz)

Megy a cserkész, megy a cserkész hosszú bottal.
A hátán a hátizsákja csomagokkal.
Van ott minden, sátor - ponyva,
Az egész egy ruhatár és mozgókonyha.

Jön a cserkész, jön a cserkész hosszú orral.
A hátán a hátizsákja sok piszokkal.
Van ott piszok, méter-mázsa,
Mamájának égnek áll a haja szála.

Nád a házam teteje,teteje, de rászállott a cinege,
cinege,
De hess le onnan, cinege, cinege, mert leszakad a
teteje, teteje.
Ha leszakad, mi lesz véle, sárga lábú cinege, cinege,
De hess le onnan cinege, cinege, mert leszakad a
teteje, teteje
Nád a házam cinege, cinege, de rászállott a teteje,
teteje, stb...

Add a kezéd, fióka,
Játszani hív a nóta!

Adjál erőt, Uramisten, hogy munkám jól teljesítsem,
Segítsem az embertársam, testem-lelkem tisztán
tartsam.

Ici-pici csapatunk, kiscserkészek mi vagyunk
Egész nap gyalogolunk, mégis vidámak vagyunk.
Trallalla-lalalalala-rece-fice-csim-bum-placcsHOPP!

A Chalet-dal

Havas Helvéciában van egy kis táborház.
Magas hegyek ormán hívogatva téged is vár,
Ott összeforr lélekben minden cserkészleány.

Jaj, jaj, jön már a Mikulás, csizmás, bundás,
csuklyaruhás,
A fiúknak vesszőt hozzon, cserkészlányoknak
cukrot osszon, így igazság, így vigasság.

Rendes kislány kap új babát, fésülgesse selymes
haját.
Édesanya megmondhatja, az ő lánya rendes
fajta, friss, takaros, szája dalos.

Fehér, havas utakon halkán lépeget.
Megzörgeti ablakom, vajon ki lehet?
Mikulás, Mikulás, jöjj el hozzánk már,
Minden kedves cserkészlány szívrepesve vár!

Csendes este, téli este halkan hull a hó,
Csendes utcán, havas utcán siklik egy száncó.
Benne ül egy öreg bácsi, arca mosolygós,
Mellette egy teli puttony, benne minden jó.

Itt egy ablak, ott egy ablak halkan kinyílik,
Kis cipőbe, nagy csizmába ajándék hullik.
Reggel a sok cserkész arca csupa ragyogós,
Jaj, gyerekek, itt járt nálunk a jó Mikulás!

Kész már a tábor, csak a zászló nem,
most faragják a rúdját, én is emelem, emelem,
mégsem bírjuk el, oly nagyon nehéz,
hiába erőlködik a sok cserkész!

A madár füttyüli már az ágon,
magyar cserkész a legelső a világon.
Hogyha megy, hogyha indul táborába,
A jó Isten mosolyogva néz le raja.

Kipakol és felveri sátorfáját,
dalos kedve vígan végzi munkáját,
ha dolgozik énekel, táborozik lélekkel,
akadályt o nem ismer a világon.

Fel, fel cserkészpajtás, fel, fel cserkészpajtás,
Fel a magas hegyre!
Szedjünk kék ibolyát, szedjünk kék ibolyát
A zöld nyakkendőre!
Jó a cserkész dolga,
Nincsen semmi gondja.
Hogyha megéhezik, hogyha megszomjazik,
Hátzsákját kibontja.

Fel, fel cserkészpajtás, fel, fel cserkészpajtás,
Fel a magas fára!
Ott van egy nagy szúnyog, ott van egy nagy szúnyog,
Jó lesz vacsorára.
Szívét máját esszük,
Csontját szopogassuk.
Ami hátramarad, ami hátramarad,
A lányoknak/fiúknak adjuk.

A csitári hegyek alatt régen leesett a hó,
Azt hallottam, kis angyalom, véled esett el a ló.
Kitörted a kezedet, mivel ölelsz engemet?
Így hát kedves kis angyalom, nem lehetek a tied.

Amott látok az ég alatt egy madarat repülni.
De szeretnék a rózsámnak egy levelet küldeni!
Repülj madár, ha lehet, vidd el ezt a levelet,
Mondd meg az én galambomnak, ne sirasson
engemet.

Amoda le van egy erdő, jaj de nagyon messze van!
Kerek erdő közepében két rozmaring-bokor van.
Egyik hajlik a vállamra, másik a babáméra,
Így hát kedves kis angyalom enyém leszel valaha.

Által mennék én a Tiszán ladikon, ladikon, de
ladikon.
Ott lakik a, ott lakik a galambom, ott lakik a
galambom,
Ott lakik a városban, a harmadik utcában,
Piros rózsza, kék nefelejcs, ibolya virít az ablakában.

Által mennék én a Tiszán, nem merek, nem merek,
de nem merek.
Attól félek, hogy a Tiszába esek, hogy a Tiszába
esek.
Lovam hátán, seje haj, félrefordul a nyereg;
A Tiszának habjai közt elveszek, a babámé nem
leszek.

Által mennék én a Tiszán ladikon, ladikon, de
ladikon.
Ott lakik a, ott lakik a galambom, ott lakik a
galambom,
Ott lakik a táborba, a harmadik sátorban,
Piros zokni, kék nefelejcs, harisnya bűzlik az
ablakában.

Bonchidai menyecskék ugrálnak, mint a kecskék,
Szeretőjük mindig más, az uruk csak ráadás.

Bonchidai híd alatt leány a legény alatt,
Azért feküdt alája, viszkedett a bokája.

Bonchidai asszonyosság vízért küldi az urát,
Míg az ura vízért jár, barna legény nála jár.

Viszik, viszik a szilvát, válogatják a javát,
Én is ettem belőle, szerelmes lettem tőle.

Csillagok, csillagok, szépen ragyogjatok,
A szegény legénynek utat mutassatok.

Mutassatok utat a szegény legénynek,
Nem találja házát a szeretojének

Liba, liba, liba, apró pici liba,
Minek is mennék el már én a lagziba?
Minek is énekelem olyan lakodalom,
Akibe a babám maga a menyasszony

Elmegyek, elmegyek, hosszú útra megyek,
Hosszú út porából köpönyeget veszek.
Búval és bánattal kizsinórozatom,
Suru könnyeimmel kigomboztattatom.
Füdd el jó szél, füdd el hosszú útnak porát,
Hosszú útnak porát, az én szívem búját.

Erdő, erdő, de magos a teteje,
Jaj de régen lehullott a levele.
Jaj de régen lehullott a levele,
Árva madár párját keresi benne.

Búza közé szállt a dalos pacsirta,
Mert odafönt a szemeit kisírta.
Búzavirág, búzakaralász árnyába
Rágondol a régi elso párjára.

Erdő, erdő, erdő, marosszéki kerek erdő,
Madár lakik abban, madár lakik tizenkettő.
Cukrot adnék annak a madárnak, dalolja ki nevét a
babámnak,
Csárdás kisangyalom, érted fáj a szívem nagyon.

Búza, búza, búza de szép tábla búza,
Annak közepébe kinyílt a rózsa.
Tüskés annak minden ága, nem állja a madár lába.
Kedves kisangyalom, katonahíredet hallom.

Erdő mellett estvéledtem,
Subám fejem alá tettem,
Összetettem két kezemet,
Úgy kértem jó Istenemet:

Én Istenem, adjál szállást,
Már meguntam a járkálást,
A járkálást, a bujdosást,
Az idegen földön lakást.

Adjon Isten jó éjszakát,
Küldje hozzám szent angyalát,
Bátorítsa szívünk álmát,
Adjon Isten jó éjszakát!

Én elmentem a vásárba félpénzzel,
Tyúkot vettem a vásárba félpénzzel.
Tyúkom mondja: kityrákotty!
Kárikittyom édes tyúkom mégis van egy félpénzem.

Én elmentem a vásárba félpénzzel,
Récét vettem a vásárba félpénzzel.
Récém mondja: reperú!
Tyúkom mondja: kityrákotty!
Kárikittyom édes tyúkom mégis van egy félpénzem.

Én elmentem a vásárba félpénzzel,
Ludat vettem a vásárba félpénzzel.
Ludam mondja: gigágá!
Récém mondja: reperú!
Tyúkom mondja: kityrákotty!
Kárikittyom édes tyúkom mégis van egy félpénzem.

Én elmentem a vásárba félpénzzel,
Pulykát vettem a vásárba félpénzzel.
Pulykám mondja: dandalú!
Ludam mondja: gigágá!
Récém mondja: reperú!
Tyúkom mondja: kityrákotty!
Kárikittyom édes tyúkom mégis van egy félpénzem.

Falu végén van egy ház,
Falu végén *Új idrom fidrom Gálica szikszom** van
egy ház.

||:Abba lakik * egy asszony:||

||:Van annak egy * szép lánya:||

||:Julcsa annak * a neve:||

||:Sütött Julcsa * pogácsát:||

||:A Pistának * odatta:||

||:A Pista azt * megette:||

||:A hideg is * kilelte:||

||:Eltették a * Pistát:||

||:A sírjára ráírták * – hogy:||

Falu végén van egy ház...

Gábor Áron rézágyúja fel van virágozva.
Indulnak már a tüzérek messze a határba.
Nehéz a rézágyú: fölszántja a hegyet, völgyet.
Édes rózsám Isten véled, el kell válnom tőled.

Ha felmegyek a Budai nagy hegyre,
letekintek, letekintek a völgybe.
Ott látom a, ott látom a kicsi kertés házunkat,
Édesanyám szedi a virágokat.

Addig megyek, míg a szememre látok,
Míg egy sűrű erdőre nem találok.
Sűrű erdő közepében van egy magas kaszárnya,
Abba leszek 3 évig bezárva.

Házasodik a tücsök, szúnyog lányát kéri,
Csiszeg-csoszog a tetű, násznagy akar lenni.
Odaugrik a bolha, vofély akar lenni,
Mindenféle csúfbogár vendég akar lenni.

Gólya volt a szekundás, kis béka a flótás,
Dongó darázs a brúgós, pulyka volt a primás.
Táncba ugrik a majom, megjárja a polkát,
Híres betyár a bagoly, lesi a hurkáját.

Farkas volt a mészáros hat ökröt levágott,
Amellé még malacot ötvenet megfojtott.
Kecske volt a szakácsné, jó gulyáshúst főzött,
Míg az ebéd elkészült, a tücsök megszökött!

Házunk előtt, kedves édesanyám, van egy magas eperfa.
Alá állok, kedves édesanyám, hogy ne ázzak alatta.
Csipkés annak a levele, sej, de jó szagú,
Egy legényért, kedves édes anyám, sose leszek szomorú.

Házunk előtt, kedves édesanyám, ragyognak a csillagok,
Énhozzám is, kedves édesanyám, egy pár csillag beragyog.
Énelottem is irigyelik azt a csillagot,
Amelyik a babám ablakába három éve beragyog.

Házunk előtt, kedves édesanyám, folyik el a halastó,
Azon úszik, kedves édesanyám egy fekete koporsó.
Néha-néha kilátszik a csipkés szemfedél,
Rá van írva, kedves édesanyám, de hiába neveltél!

Hej, Jancsika, Jancsika,
Mért nem nőttél nagyobbra?
(Dunáról fúj a szél...)
Nőttél volna nagyobbra,
Lettél volna katona!
(Dunáról fúj a szél...)

Ha Dunáról fúj a szél,
Szegény embert mindig ér,
(Dunáról fúj a szél...)
Ha Dunáról nem fújna,
Olyan hideg sem volna.
(Dunáról fúj a szél...)

Hull a szilva a fáról, Most jövök a tanyáról,
Ej, haj! ruca, ruca, kukorica derce.

Egyik ága lehajlott, A szeretom elhagyott,
Ej, haj! ruca, ruca, kukorica derce.

Ha elhagyott egy hétre, Elhagyom én kettore,
Ej, haj! ruca, ruca, kukorica derce.

Ha O elhagy kettore, Elhagyom én örökre,
Ej, haj! ruca, ruca, kukorica derce.

Kis kalapom fekete, Páva tolla van benne,
Ej, haj! ruca, ruca, kukorica derce.

Megrakják a tüzet,
Mégis elaluszik,
Nincs az a szerelem,
Ami el nem múlik.

Rakd meg, babám, rakd meg.
Lobogó tuzedet,
Hadd melegítsem meg
Gyöngé kezeimet!

Szól a kakukk madár,
Talán megvirrad már.
Isten veled, rózsám,
Magad maradsz immár.

Szerelem, szerelem,
Átkozott gyötrelem.
Mért nem virágoztál
Minden fa tetejen.

Minden fa tetején,
Cédrus fa levelén,
Hadd szakított volna,
Minden szegény legény.

Lám, én szakítottam,
Meg is házasodtam.
Szelid galamb helyett
Vadgalambot fogtam.

Megyen már a hajnalcsillag lefelé,
Az én kedves galambom most megyen hazafelé,
Lábán van a csizmája, lakkos szárú kis csizma,
Rásütött a hajnalcsillag sugára.

Amerre mégy, édes rózsám, kívánom,
Hogy elotted a rét is tiszta rózsává váljon.
A zöld fu is elotted édes almát teremjen,
A te szíved holtig el ne felejtse.

Még azt mondják, nem illik a tánc a magyarnak.
Nem, ha néki cipellót, s bo nadrágot varrnak.
De sarkantyús csizmának, kócsagtollas fonek,
Illik gyöngyös pártának, magyar fokötonek.

Az én ingem lengyelgyolcs, csakhogy rojtja nincsen,
Az én csizmám karmazsin, csakhogy talpa nincsen.
Azért varrták a csizmát, hogy táncoljunk benne,
Ha rongyos is, foltos is, illik a tánc benne.

Megfogtam egy szúnyogot, nagyobb volt a lónál,
Kisütöttem a zsírját, több volt egy akónál.
Vardd meg varga a csizmám, megadom az árát,
Ha nem adom, odadom a szúnyogom háját.

Százados úr, seje haj, százados úr ha felül a lovára,
Visszatekint, seje haj, visszatekint az elfáradt bakára.
Úgye fiúk, szép élet a katonaelet?"
Csak az a baj, seje haj, csak az a baj, hogy nehéz a viselet.

Diófából, seje haj, diófából nem csinálnak koporsót.
A bakának, seje haj, a bakának nem írnak
búcsúztatót.
Ágyúgolyó lesz annak a búcsúztatója,
Barna kislány, seje haj, barna kislány az O
megsiratója.

Cserkészváltogat:

Foszakács úr, seje haj, foszakács úr eloveszi
bicskáját.
Kiszámítja, seje haj, kiszámítja szegény cserkész
adagját.
Nincsen olyan kis kenyér e széles világon,
Bicskájával, seje haj, bicskájával mit kisebbre ne
vágjon.

Tavaszi szél vizet áraszt, virágom, virágom.
Minden madár társat választ, virágom, virágom.

Hát én immár kit válasszak, virágom, virágom.
Te engemet s én tégedet, virágom, virágom.

Zöld pántlika, könnyu gúnya, virágom, virágom.
Mert azt a szél könnyen fújja, virágom, virágom.

De a fátyol nehéz ruha, virágom, virágom.
Mert azt a bú nyomdogálja, virágom, virágom.

Télen-nyáron jókedvem van, az ördög fog búsulni.
Nincs is jobb, mint tábortuznál a hajdú táncot jární.
Leszakadt, haj, a csizmám szára,
Jókedvem van az ördög bánja,
Majd hoz újat a Mózsi.

Virágéknál ég a világ,
Sütik már a rántott békát.
Zimmezum, zimmezum,
Recefice bum-bum-bum.

Bíró Marcsa odakapott,
Békacombot ropogtatott.
Zimmezum, zimmezum,
Recefice bum-bum-bum.

Puskás Gábor késon futott,
Neki csak a füle jutott.
Zimmezum, zimmezum,
Recefice bum-bum-bum.